En Vejgaard dreng fortæller:

Egon Pedersen

Vognmand

Landmand

og Mælkemand

Vejgaard Lokalhistoriske Forening

Egon Pedersens fortælling.

Egon Pedersens fortælling går tilbage til den 6.april 1927, hvor han blev født i det hvide hus Thorsgade 4 her i Vejgaard. Huset eksisterer stadig og er hvidt som dengang.

Huset i Thorsgade 4

Egon er den midterste ud af tre søskende. En storsøster Gunhild der var 6 år ældre og en lillesøster Birthe der var 2 år yngre.

Storsøster Gunhild, Egon og lillesøster Birthe

Den allerførste erindring Egon har fra sin barndom var da de flyttede ud til Dalhuset på Nr. Tranders Hede.
Det var i efteråret 1932, hvor flyttelæsset kom på vognmand Severinsens lille lastbil, så kun hans far og bedstefar kunne være på lastbilen.
Hans mor, Egon og søstre skulle gå turen fra Thorsgade til Dalhuset på Nr. Tranders Hede.
Lige pludselig ville hans lille søster ikke længere, og gik ned i grøften, hvor hans mor måtte hente hende op.

Dalhuset på Nr. Tranders Hede. I dag Charlottehøj Kvarteret

Egons far arbejdede på Svovlsyrefabrikken, som blev kaldt Syren, hvor de fremstillede bl.a. kunstgødning. Egons bedstefar, fars far, arbejdede også på Syren. Egons mor var hjemme arbejdende.
Egon fortæller, at han blev en del forkælet af sin bedstefar, idet han var den eneste, der fik lov til at gå nede i haven hos ham. Egon var med ham til 1. maj demonstrationer, og når bedstefaren fik ugeløn, fik Egon i mange år 1. krone af ham, men de 2 søskende fik ikke nogen. Egon tror, det var fordi han var en dreng, at han var så forkælet.

Egon fortæller, at han som lille dreng og inden han begyndte i skolen, gik til kontrol på hospitalet, fordi han havde en kirtel udvendigt på halsen, som blev behandlet. Han fik en bestemt slags lys på kirtlen.
Med ham til kontrollen på sygehuset var hans mor eller bedstemor. De tog som regel bussen til Aalborg, og gik over den daværende luftbro til kildeanlægget og videre ud ad Hobrovej til sygehuset.
Hjemad gik de hele vejen, og kom over eksercerpladsen ved Fynsgade. Egon havde derfor det halve af buspengene med hjem.

En gang, hvor de var på sygehuset, kom overlægen ud og sagde, at kirtlen skulle opereres væk, og det skulle foregå samme dag.
Egon blev bedøvet og kirtlen fjernet. Egon vågnede senere med en stor forbinding om halsen.
Det var bedstemoderen, der var med ham denne dag, så de gik som de plejede ned ad Hobrovej til kildeanlægget over luftbroen til banegården. Her spurgte Egon sin bedstemor om de ikke skulle tage bussen, men nej de kunne godt gå hjem. Egon var til sidst så træt, at bedstemoderen næsten slæbte ham hjem. Egon sov med det samme helt til den næste dag. Moderen var noget bekymret, at det have taget så lang tid med operationen og hjemturen, så hun blev vred på bedstemoderen, for de havde jo penge til bussen, men bedstemoderen svarede at de sagtens kunne gå.

Omkring 7 års alderen var Egon med til at hjælpe med høstarbejdet en søndag formiddag. Han skulle hjælpe med at rense korn i en korn rensemaskine. Det foregik med håndkraft, så rensemaskinen kunne stå og hoppe, når den var i gang blev der sat en lægte i spænd fra maskinen og op til loftet. Denne søndag eftermiddag havde man lidt travlt, og lægten var ikke sat op, så Egon havde jobbet med at holde maskinen i ro. Han stod i bagenden af maskinen, som var det sted hvor støv og agner kom ud af maskinen. Han vendte derfor hovedet en anden vej for ikke at få for meget støv og skidt i hovedet.

Han fik derved sin ringfinger på venstre hånd i klemme, men mærkede ikke smerten før han så blodet. Huden fra fingerspidsen hang i laser, og fingeren var lige til at lukke op og kikke i, som Egon fortæller. Han fik hurtig bundet en klud om fingeren, og hans far sagde at han skulle til lægen med det samme, som boede nede på Østerbro.
Hans far løftede ham op på cykelstangen og de kørte af sted. De blev stoppet af politibetjent Dalby, idet de ikke måtte køre to på en cykel, men de fik lov til at fortsætte, da Dalby så årsagen til det.
Lægen satte det løsrevne hud på plads og forbandt fingeren. Egon gik til kontrol hos lægen, idet han ville sikre sig, at huden på fingeren ikke rådnede. Lægen havde et spids instrument, som han først kørte igennem en flamme, før han duppede instrumentet på hans finger.
Fingeren helede fint, men neglen faldt dog af, og Egon har et lille ar som minde om dengang.

Egon fik sin første cykel, som blev købt brugt for 25 kr. Han begyndte at køre ud med mælk allerede som 9 åring. Hans far havde 6 køer samtidig med han gik på arbejde, og mælken fra dem blev ikke kørt til mejeriet, men direkte til kunderne. Egon havde seks spande med på cyklen hver gang. To spande på hver side af cykelstyret, en på lygteholderen og en hang i en krog, der var sat på sadlen.
Hver spand rummede enten en eller to liter mælk. Kunderne fik mælk to gange om dagen.
Første tur var efter morgenmaden inden skolen begyndte og igen om aftenen, når køerne var malket. Senere kom Egons lille søster til at køre med mælk.

Egon startede i skole på Vejgaard Østre Skole, hvor han den første dag havde sin store søster med. Den første skoledag var 1. april, hvis den ikke faldt på en weekend. Egon kom i klasse med naboens søn, Otto, så de fulgtes tit.
En anden dreng fra klassen var Leif, som var den stærke i klassen, hvorfor man var bange for ham. Efter nogen tid kom der en ny dreng i klassen, som ordnede Leif, så ham var de ikke bange for.

Østre skole 2. klasse. 1935.

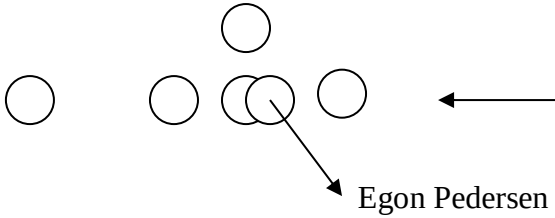

I 5. klasse skulle de på lejrskole i Sønderborg, det kostede 20 kr. for at komme med. Eleverne betalte nogle kroner om ugen, og det blev noteret på tavlen. En dag, hvor klasselæren frk. Hundahl havde modtaget penge fra eleverne, bemærkede hun, at Egon ikke havde sat penge ind. Hun spurgte derfor Egon om han skulle med, og Egon svarede at det var meningen. Frk. Hundahl forklarede, at det nu var på tide at betale nogle penge. Da hun var færdig med at brokke sig, gik Egon op til hende og betalte de 20 kr. på en gang. Frk. Hundahl blev noget sur, og pengene kom fra drikkepengene på mælketuren.
Klassen kørte med tog til Sønderborg, hvor de i de første dage boede i et stort telt. Da det havde regnet meget i længere tid, flyttede klassen ind i en gymnastik sal. De var en tur i Flensborg, hvor de købte bananer. Det var første gang klassen smagte bananer. Egon købte en fyldepen, som han brugte i hele sin skole tid.

Fyldepennen kom hans far desværre til at ødelægge, da han skulle udfylde et skatteskema.

I flere år havde familien en stor dreng til at hjælpe med alt forefaldende arbejde. Egons mor bestemte mælkeruterne, som de to drenge fik. På et tidspunkt skiftede de ruter hver anden uge, fordi nogle ruter gav væsentligt flere drikkepenge end andre. Blandt andet hos tarmskraber Pedersen var de rundhåndet med drikkepenge.
Fru Pedersen gav 25 øre, hr. Pedersen det dobbelte, mens de to ældste sønner hver gang spurgte om "vi skulle have noget lommeuld", og så tømte de nærmest lommerne for mønter. Sønnerne kunne give op til en krone i drikkepenge.

De to ældste sønner hos tarmskraber Pedersen, Børge og Dikof, hed de, blev dræbt i en grusom trafikulykke ved Ålestrup. Brødrene kom kørende i bil og ramte et tog. Ved sammenstødet sprang et damprør i lokomotivet og lokomotivføren kom i klemme og kogte ihjel.
Alle talte om ulykken i lang tid, og aviserne skrev om det. De nærmere omstændigheder om årsagen til ulykken kom aldrig frem, om lyssignalet ikke virkede og/eller brødrene overså lyssignalet.

Egons mor stod for regnskabet med mælken. En gang om ugen, nemlig om lørdagen havde vi regninger og byttepenge med til kunderne. Hvis kunden ikke var hjemme, betalte de regningen om søndagen. Hvis regnskabet ikke stemte, fortæller Egon, når vi kom hjem, måtte vi betale underskuddet af vore drikkepenge. Hans mor var ligeså streng overfor mig og mine søstre som overfor de store drenge, vi havde som medhjælpere.

Når Egon tænker tilbage, kan han ikke huske at har styrtet på cyklen med alle mælkespandene, men som han fortæller var han meget påpasselig når der var ujævnt, idet han så trak cyklen. Om vinteren brugte de en kælk, hvorpå der var monteret en kasse til mælkespandene.

Tilbage til drikkepengene fra mælketuren, som Egon brugte på flere måder. Nogle af pengene satte Egon ind på en sparrekasse bog, som hans bedstefar havde oprettet, da han begyndte at give ham en krone, når han selv fik ugeløn.
Andre penge brugte Egon til is og tøj, det blev til mindst tre gange is om ugen. Der var en isbod hos farbror Nis, som han blev kaldt. Egon købte en vaffel med nougatis og flødebolle. Isen kostede 25 øre og flødebollen 5 øre.

Det blev også til et par skistøvler, fordi de var så dejlig varme at have på om vinteren.

I den 7. klasse, som Egon gik i, var der en dreng der gik i jakkesæt. Det var Svend, som var Per Svendsens søn, indehaver af tøjforretningen Per Svendsen. Egon ville også gerne have et sådan sæt. Han havde set et brunt jakkesæt i udstillingsvinduet, så han spurgte sine forældre, om han måtte få jakkesættet, men de sagde, at han havde tøj nok.
Han måtte dog godt købe det for sine egne penge. Jakkesættet kostede 28 kr., og det var en stor dag, da han trak i det brune jakkesæt med plus four bukser, pludderbukser, og gik i skole i det.

.

Juleaften spiste de flæskesteg og bagefter æblekage eller citronfromage. Når de havde spist kørte de ud med mælken, medens de voksne ryddede op og vaskede op efter julemiddagen. Når mælketuren var forbi, fik de julegaver, efter de have sunget julesamler og danset om juletræet. Juletræet var blevet pyntet om eftermiddagen.
Både børn og voksne fik gaver. Egon kan huske nogle af de gaver han fik, f. eks. et spil, strømper og en lille flyver med propel til at sætte foran på cykelskærmen.

Om julen var det en tradition, at Egon lillesøster og hans mor gik på juleudstilling ind til Aalborg. Forretningerne havde længe åbent om aftenen, og der blev købt julegodter.

Til hverdag var dagene ret ens. Man stod tidlig op og fik morgenmad, derefter ud med mælk og så i skole. Vi havde ingen fast sengetid fortæller Egon, idet vi var så trætte om aftenen, at det gav sig selv, at vi ville i seng.
Efter skoletid legede de for eksempel "hugge i land", eller spillede langbold og legede gemmer og noget der hed "taput", som var en fangeleg.
Da Egon fik en læderfodbold i fødselsdagsgave, blev der spillet meget fodbold.

Efter Egon blev voksen og pensionist har han tit fortrudt, at han ikke gjorde mere ved engelsk undervisningen i skolen. Men dengang tænkte man ikke på, at man ville få brug for engelsk.
Egon var god til dansk, regning og gymnastik, hvorimod det kneb med for eksempel Religion, fordi der var det med at lære salmevers uden ad.

I Egons klasse var de 32 elever, og Egon var med til at lave ballade. Han var duks sammen med Niels, så de var derfor oppe i klassen i frikvarteret. De skulle have fysik i den næste time, og spyttede ud af de åbne vinduer fra fysiklokalet, men ramte hverken elever eller gård vagter. Da timen startede spurgte læren, hvem det var der have spyttet ud af vinduet. Lærer Møller, var gårdvagt og havde set, at der blev spyttet fra fysiklokalet.
Der var ingen der meldte sig, men først fortalte Niels, at han havde og derefter rakte Egon fingeren op.
Egon og Niels skulle så gå rundt i de andre klasser og spørge om nogen var blevet ramt. Men de gik uden at gå ind i de andre lokaler.

Da Egon kom ind på lærerværelset, sad frk. Hundahl, der allerede i en stol med armlæn. Hun tog fat i Egon og lagde sit ene ben over ham, mens frk. Leth Jacobsen svirpede ham tre gange bagi med spanskrøret. Det sved og gjorde ondt. Men det var den første og eneste gang i Egons skoletid, han fik spanskrøret at mærke.

Årsagen til spanskrøret var den, at Egon havde pjækket fra en eftersidnings time fra kl. 14-15 hos frk. Leth Jacobsen. Eftersidningen var, fordi Egon som sædvanligt ikke kunne sine lektier i engelsk.
Det var 1.juni, og Egons far havde lovet ham, at han måtte komme med til Hjallerup marked, hvis klasselærer frk. Hundahl ville give ham fri fra skole kl.12.
Men så var det jo, at Egon havde fået en eftersidningstime samme eftermiddag hos frk. Leth Jacobsen. Det nævnte Egon ikke noget om, da han udenfor klasseværelset spurgte frk. Hundahl om at få fri kl. 12.
Desværre opdagede de to lærere det, så derfor blev Egon kaldt op på lærerværelset og fik spanskrør.

Denne episode om at pjække fra eftersidningen, samt smagen af spanskrøret fortalte Egon ikke sine forældre før han fyldte 20 år eller deromkring. Det kom frem på den måde, idet hans mor var ved lægen og sad i venteværelset, hvor hun mødte frk. Hundahl. Frk. Hundahl sagde til hans mor, at Egon var sådan en rar dreng da han gik i skole, så hun forstod ikke, hvorfor han ikke hilste på hende, men i stedet grinede over hele hovedet. Det var først på dette tidspunkt, at Egon fortalte det med at pjække og spanskrøret

Egon konfirmeret i 1941 af
Sognepræst Trauelsen.

Egon nr. 2 fra højre i øverste række.

Der pløjes med enkelt plov.

Egon på selvbinderen. Den er ca. 50 år gammel i dag og anvendes til juleneg i Gunderup.

På billedet ses fra venstre: Christian , smeden Ejner, Egons far og Egons onkel Arnold. Smeden er ved at få koens klove ”virket ud”.

Efter at koen har haft mund- og klovsyge var klovene groet forkert, og de skulle raspes , beskæres, så koen kunne gå på dem igen.

Vognmand.

Da Egon var omkring 14 år begyndte han at arbejde som selvstædig erhvervsdrivende.

Egon er her 3 år og måske allerede ved at være klar til at være vognmand.

De første opgaver var at pløje folks haver, og på den både fik flere kendskab til ham.
Han kom også til at køre jord til og fra drivhusene for gartnerne,
som der var en del af i Vejgaard.
Hestene hed Stella og Prins, men Prins fik dårligt ben og blev slagtet
og en ny hest som hed Lotte kom til.

Naboen til Egons forældre, Christian Pedersen, havde mange kørselsopgaver
til blandt andet flyvepladsen og til Sølyst brugs.
Manglede de en mand trådte Egon til og kunne have en arbejdsuge på mere
end 40 timer.

Egon som vognmand. Her ved Dalhuset en vinter.

En dag hvor Egon var kommet ud til Sølyst Brugs, og havde gjort holdt udenfor brugsen, som lå i landsbyen Rørdal, startede luftalarmen og Egon kørte hurtig hestevognen ind i brugsens gård, hvorfra han så et fly blive skudt ned over Limfjorden.
Vognmands opgaver blev så omfattende, at Egon måtte sige nej på grund af for lidt tid. Både hestene og hestevognen var jo hans forældres, men han bidrog dog med at købe valset havre til hestene.
Til tider skulle der bæres 50 kg. sække med koks op til kunderne, og herved fik Egon sin ryg kradset op, selv om han havde både skjorte og arbejdsjakke på. Det eneste der var at gøre var at vaske ryggen i sæbevand.

Det var en god forretning at være selvstændig, så Egon overvejede at ansætte nogen til hjælp med kørslen, men han skiftede mening, da han kom tilbage efter at have været soldat.
Egon var soldat fra november 1948 til det følgende efterår.
I begyndelsen lå han i Viborg og kom senere til Bornholm.

Egon som soldat i 1948

Fra efteråret 1949 kom Egon til at køre fast for Vejgaard Brugs med varer ud til kunderne. Der blev så meget at lave, at han købte en vogn mere. Hans far kørte med den ene vogn og Egon med den anden.
Desværre gik udviklingen den vej, at en del gartnerier blev nedlagt og der blev bygget flere huse, hvor der før var afgrøder. Der kom fjervarme i husene og behovet for at få leveret koks faldt. Egon fortsatte sin vognmands virksomhed til 1953, hvor han blev mælkemand.

Mælkemand.

Den 1. november 1953 overtog Egon en mælketur af en mælkemand der ville holde på grund af helbredet.
Egon købte hans hest og kundekartotek. Hesten hed Johanne og var en halv belgier og halv norsk hest. Det hele kostede 2000 kr.
Johanne blev solgt, idet Egon havde hesten Lise. Han kørte som selvstændig mælkemand og afregnede med Aalborg Andelsmejeri.

Hestevognen var blå, det skulle den være ifølge reglerne fra mejeriet.
Bag på vognen stod der malet E. Pedersen og på siden stod der Aalborg Andelsmejeri. Egons mælkeuniform var en gul lærredsjakke, blåt forklæde og en kasket kaldet en høj teglbrænder. Bukserne kunne være i forskellig farve. Egon fik tøjpenge og kørepenge til køretøjet af Andelsmejeriet.

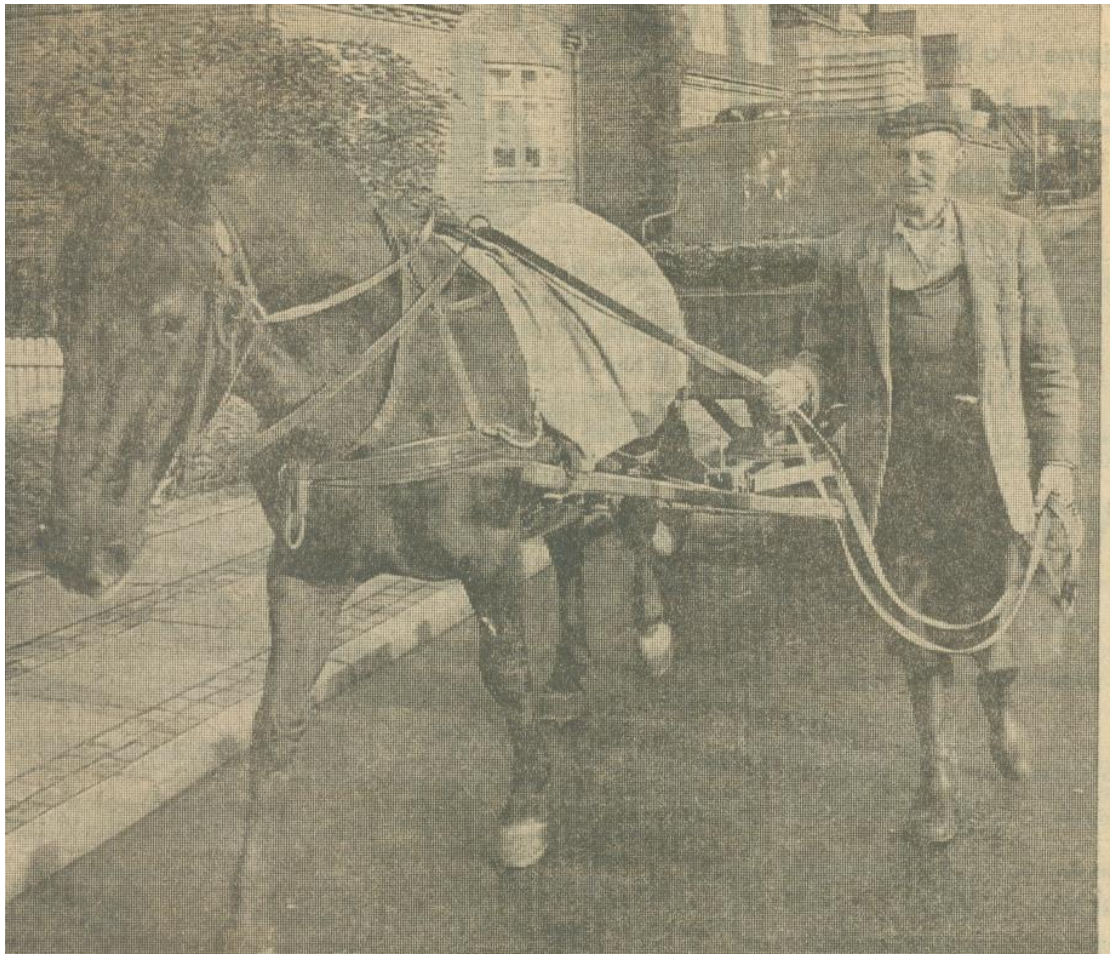

Egon Pedersen på mælketuren med hesten Lise.

Egon på vej til Andelsmejeriet

Arbejdet som mælkemand begyndte kl. 6.40 hver morgen, hvor Egon kørte hjemmefra til Andelsmejeriet, og tyve minutter efter kørte han ud fra Andelsmejeriet.
Sådan var det ugens syv dage, som blev til 360 dage om året, så der blev kun holdt fri den 25. december, nytårsdag, Påske- og Pinsedag samt skærtorsdag og langfredag.
Blev hesten syg eller skulle den have en fridag, brugte Egon en af sine egne heste.
Egon havde kun to sygedage på de 14 år han var mælkemand, og de to gange skaffede han selv en afløser.

Der var et par hundrede kunder på mælkeruten, og de satte en seddel på en tom flaske om hvad de ville købe. De kunne købe sødmælk, skummemælk og ymer i halve eller liter flasker, samt kærnemælk, som blev solgt i løs mål. Kunderne kom med en kande eller en skål til kærnemælken.
Man kunne også købe smør i pakker samt piskefløde. Der blev solgt mest sødmælk og Egon bestilte hver dag 132 liter sødmælk og 80 halve liter.
Det kunne hænde, at der var for lidt varer med, så Egon måtte da køre til mejeriet for at hente mere.

Turen var færdig over middag. Derefter kørte han tilbage til mejeriet med tomme flasker og returmælk.
Nogle kunder kom ud efter mælken, og ved andre gik Egon ind med den.
Der var ofte en del børn som gerne ville hjælpe, og hesten fik både brød og gulerødder af kunderne.

Mælketuren færdig. Til højre ses stuehuset til gården i Nr. Tranders.

Havde hesten Lise en fridag overtog hesten Peter Malberg arbejdet.
En af de gange hvor det var Peter Malberg der var mælke hest fik han gift. Den stod og spiste af en hæk, som lige var blevet sprøjtet med bladan. Kunden fortalte at hækken var blevet sprøjtet, fordi kunden ikke ville have at hesten gik hen til hækken.
Peter Malberg blev syg og fråden stod ud af munden på ham.
Den fik som modgift en stor spand mælk at drikke nede på mejeriet. Efter den tid forhindrede Egon sin hest at komme i nærheden af hækken.
Den fik sat et 4-5 kg. lod på hovedtøjet i en lænke.
Loddet stod på jorden med en kæde til bidslet, og hver gang de skulle videre måtte Egon flytte loddet.

Egon kom i de 14 år han var mælkemand i Mejeristernes fagforening, og det var den eneste gang han var i en fagforening.
Midt i april 1956 strejkede de mod et mæglingsforslag til en ny overenskomst. Der blev strejket sammen med jern- og metalarbejderne, chaufførerne og vognmændene. Strejken varede i to dage, og kunderne kørte ud på landet og købte deres mælk.

Personalet i Andelsmejeriet incl. Kuske.
Egon Pedersen nr. 2 fra venstre i øverste række.

Mælke turen kunne godt give problemer om vinteren. Når det var is- og sneglat, fik hesten sat sne søm op i hesteskoen. De blev kaldt brodder og blev sat op gennem skoen og op i hoven. Spidsen blev nappet af sømmene, for at hesten ikke skulle rive sig. De kunne blive slidt hurtigt ned og til tider måtte sne sømmene udskiftes hver dag. Sne sømmene blev købt enten ved isenkræmmeren eller hos smeden. Egon selv havde gummistøvler på.
En vinter sneede det så voldsomt, at Egon valgte at køre hest og vogn ind i en købmandsgård i Slotsgade, hvor de overnattede, medens Egon selv overnattede hos sin bedstemor som boede tæt ved mælke turen.

I Aalborg Stiftstidende den 30. oktober 1960 kunne man i avisen læse om mælkemand Egon Pedersen og hans heste.
Der stod bl. a. at Egon kørte i Sohngaardsholms vej kvarteret og at han og hans hest Lise var meget populære. Når børnene hørte mælkevognen kom de stormende, og nogle fik lov til at køre med et par gader hjemmefra.
Hesten Lise havde en ven i Snedker Harald Jensen, som boede i Vonsyldsgade 28, idet Harald Jensen på den tid hvor mælkevognen plejede at komme gik i sin forhave og kaldte på Lise med et stykke rugbrød i hånden. I syv år gav han den brød hver dag.

Egon og hesten Lise stoppede i 1967, hvor mælken kom i poser i stedet for flasker. Egon oplevede det svineri det var, når poserne gik i stykker ved f. eks. en ujævnhed på kundernes trapper.
Den sidste tur blev den 31. oktober 1967, så han var den sidste mælkemand med hestevogn i Aalborg.
På den sidste tur fik Egon gaver af kunderne, og hesten Lise levede et års tid efter turen var slut. Den blev stiv, da den gik på pension og blev 22 år.
I Aalborg Stiftstidende kunne man den 26. oktober 1967 læse om Egon Pedersen og hans hest Oldenborgeren Lise som nu stoppede. I artiklen stod der at Lise kendte ruten, og den viste ganske nøje, hvor den skulle gøre holdt. Den var en meget rolig hest, og det eneste der kunne bringe Lise ud af fatning var støjen fra renovationsvognene, når de tømte skraldespandene.
Egon omtalte i artiklen, han havde fået en del gigt ved at være ude i al slags vejr, og han nu i stedet ville arbejde på sin fars gård i Nr. Tranders, hvor man ikke behøvede at være ude i det allerværste vejr.
Hestevognen blev lavet om til landbrugsvogn, men Egon savnede turen med mælk og snakken med kunderne, så det føltes lidt tomt efter den var slut.

Landmand.

Egons forældre var flyttet ud til en gård i Nr. Tranders i 1956.
Gården ligger ved siden af Nr. Tranders kirke og var omringet af marker.
Han købte aldrig gården af sine forældre, men forpagtede den,
men købte dog noget eng jord, som lå ved siden deres egne eng stykker.

Der såes roer

Hesten Lise med føl på marken med Nr. Tranders kirke i baggrunden

Egon har altid været glad for heste som trækdyr, men valgte på et tidspunkt at skifte dem ud med traktorer. Årsagen var den, at arbejdet på marken lettere kunne overkommes, og det var hurtigere at gøre en traktor ren frem for heste.

Den første traktor blev købt brugt. Det var i foråret 1969, hvor der blev købt en rød Volvo T 25 for 6223 kroner plus moms.

Egons første traktor.

Fire år senere investerede Egon i en ny Massey Ferguson 135, som også var rød. Et par år senere blev endnu en rød Massey Ferguson traktor købt.

Fordelen ved at have mindst to traktorer var den, at den ene traktor kunne have en grab monteret hele tiden. I 1980 fik Egon hjælp af sin nevø til høstarbejdet, og her havde de begge en traktor.
På gården havde Egon heste, køer, grise og høns. Markerne var fyldt med forskellige afgrøder. Der var flere slags korn. Hvede, byg og havre. Hveden blev solgt til foderstofforretningen Dankorn, byggen blev brugt til foder til grisene og havren fik hestene.
Derudover var der altid to slags roer, kålrabi og sukkerroer, som blev brugt til dyrene.
Som landmand var Egon medlem af Aalborg By og Omegns Landboforening. Her kunne man få hjælp og rådgivning, som kunne være en revisor hjælp til køb og salg indenfor landbruget.
Egon skrev sine indtægter og udgifter ind i kassebogen, og hver måned blev den afleveret hos revisoren. Det var også revisoren der skrev Egons selvangivelse, og som landmand har Egon altid skulle lave moms regnskab.

Egon vil ikke klage over sin tid som landmand, selv om der engang imellem var tab. Det kunne være tab af dyr eller dårligt vejr som kunne give tab, men det hørte til livet som landmand.
Egon mistede engang en dyr kvie, som var på græs hos en anden landmand. Kvien faldt i en bunkers, der var på græsmanken. Der blev ringet efter Falck, som hejste kvien op, og dyrlægen slog den ned.
En anden gang mistede Egon en hest, der havde fået tarmslyng, som den døde af. Forsikringen blev udbetalt så der kunne købes en ny hest, men ved kvien var der ingen forsikring, fordi der var for få bønder, der havde kvæg.
Det blev køerne, som interesserede Egon mest, og han havde oftest 12-14 malkekøer samt en del kvier og kalve. De fleste var sort/hvide køer og en enkelt jerseyko, som gav det fedeste mælk og var med til at højne fedtprocenten i hans mælkeleverance til mejeriet. Det betød, at mejeriet betalte ham en højere pris pr. liter mælk.

Når der kom tyrekalve, blev de solgt til en fast kunde. Det var en landmand i området, som var fast aftager af tyrekalve, der var nogle måneder gamle. Den pågældende landmand ville vide, hvor kalvene kom fra og hvordan deres mødre havde haft det.
Andre kreaturer blev solgt på kvægtorvet.
Når der skulle nyt blod ind i besætningen, kørte Egon til tider sammen med sin far og en handelsmand rundt i Nordjylland, for at se på kvier, der var til salg.
Egon talte ofte med sin far, før han besluttede sig for et køb. Farverne på de sort/hvide kvier skulle være i harmoni, idet fordelingen af pletterne skulle være harmonisk, samt have et pænt harmonisk yver og med plads til man kunne komme til med malkemaskinen.
Prisen for en kvie lå i 1970erne på mellem 3800 kroner op til 4200 kroner.
Hvis det viste sig, at kvien ikke var rask, trådte en voldgift til, så enten gik handlen tilbage eller køberen fik noget refunderet.
Dyrlægen og hans besøg hørte til livet som landmand. Nogle gange var det jo mere alvorligt, som for eksempel når en ko, der skulle have kalv, ikke kunne kælve. Så blev dyrlægen tilkaldt, og engang var der tre mænd som rullede koen rundt i laden, indtil kalven var kommet ud. Egon husker at både koen og kalven overlevede.

I Egons tid som landmand har han ikke oplevet, at der var restriktioner for hvor meget kunstgødning og sprøjtemidler, der måtte anvendes på markerne. Egon købte gødningen og sprøjtemidlerne hos foderstof foreningen Dankorn. Det var også hos Dankorn, man kunne få rådgivning om anvendelsen af sprøjtemidlerne.

Hver dag kom en tankbil fra mejeriet og hentede mælken. Det var om morgenen ved syv tiden. I 1984 indførte EU mælkekvoter, fordi det var for meget smør i EU. Det betød, at landmænd, som havde leveret mælk til mejeriet året før, fik udbetalt 90 % af deres mælkeleverancer i stedet for deres normal leverance. Leverancerne blev målt i kilo.

I 1987 da Egon fyldte 60 år, søgte han og fik deltidspension. Han havde på det tidspunkt solgt sine køer og havde blot nogle få kvier og 10 grise. De var lettere at passe end kreaturerne.
Til mark arbejdet og høsten kom maskinstationen og gjorde arbejdet.
Deltidspensionen forudsatte at han godt måtte arbejde, med en bestemt antal timer og maksimalt måtte have et bestemt antal dyr.
Egon var den første landmand, der søgte om deltidspension, så Aalborg Kommune havde ingen papirer på det, men fik dem dog senere.
I tiden frem til 1994 skilte Egon sig af med de sidste dyr og gik som 67årig på folkepension.
Egon nød sin tilværelse som folkepensionist, og havde nok at gøre med at passe sine gamle forældre.
De døde i 1992 og samme år døde hans lille søster.
Efter at være blevet alene efter dødsfaldene brugte Egon nogle år til at rejse i. Han rejste bl.a. til Polen, Mosel i Tyskland, Storbritannien, USA, Canada, Israel, Tjekkiet, Rusland, Østrig, New Zealand og Island.

Han begyndte at tænke på at sælge gården, og overvejede at flytte i en lejlighed eller lille hus.
Inden han fik realiseret nogle af disse tanker, blev han kontaktet af driftslederen på Aalborg tekniske skole, som spurgte om han ville sælge gården, idet skolen havde brug for flere marker til deres landbrugs skole.
Egon kontaktede nogle venner for at drøfte dette salg, og fra den første kontakt fra skolen til de overtog ejendommen gik der fire måneder.
I januar 1996 overtog Teknisk Skole hele gården med maskiner.
Egon fortæller, at det ikke var trist at sælge gården, idet henvendelsen kom på det rigtige tidspunkt, og han i dag bor til leje hos teknisk skole.
Egon bor i stuehuset og han har en lille have, carport og et brændeskur, samt en traktor til rådighed i 20 timer om året. Han kan derfor følge interesseret med i, hvordan skolen arbejder og har skolens sort- og hvidbrogede køer på markerne, lige op til sin have.

Lidt om Vejgaard.
Som afslutning fortæller Egon om nogle af de personer han kom til i Vejgaard.
På Petersborgvej 1, der hvor vejen går ned til Vejgaard bymidte boede Martin Jensen og hustru. Han var stenhugger, og Egons bedsteforældre boede hos dem, da hans far blev født. Familien Jensen havde en dreng der hed Kristian, så når hans bedstemor skulle til byen for at handle passede fru Jensen begge drengene.
Martin Jensen var kasserer i Vejgaard Ny Brugsforening, og Vejgaard lokalhistoriske Forening vil senere måske allerede i 2008 udgive et hæfte om Martin Jensen.
Da Egon var omkring 10 år skulle han hente overskudet fra Brugsen. Kunderne fik 5 % i overskud af beløbet de havde købt varer for i det sidste år. Det var altid en søndag, der kunne hentes overskud, idet der havde alle fri fra arbejde. Martin Jensen havde ikke været i seng hele natten, idet han var bange for indbrud.
Martin Jensen som jo var stenhugger havde en sten på sit værksted, hvor der var graveret hans navn og fødselsdag i, så der manglede kun en dødsdato og årstal. Derved fik Martin Jensen sin sten som han ønskede, men Egon syntes det var lidt mærkeligt.

En Trikotagehandler, Emil Jepsen, havde en forretning på Hadsundvej, og han havde udsalg dagen efter, der var blevet udbetalt overskud. Den første udsalgs dag var altid en stor dag, hvor børnene sad spændt derhjemme og ventede på, at deres mor kom hjem fra udsalget. Mødrene kom ofte med en masse stof, både med mønster og ensfarvet, og symaskinen kom rigtig i gang. Egons mor syede skjorter til både sin mand og til Egon, samt forklæder og kjoler til pigerne og sig selv.

Egon kan også huske familien Strøm, som foreningen lavede et hæfte om i 2006, hvori det især var Johan Strøm, som blev socialminister der er fortalt om.
Egon husker fru Strøm som blev graver på Vejgaard Kirkegård, idet hun altid gik med sort tøj, og kjolen gik helt ned til træskoene, som var spidssnuede. Hun bar altid et sjal over skulderen, som næsten helt dækkede hendes ansigt, når hun gik op til Vejgaard Kirke. Hendes søn var Johan Strøm, som er nævnt ovenfor. Når han var i Aalborg blev der sagt ” det er vores Johan.”

Vejgaard Dilettanterne kunne underholde os en hel aften fortæller Egon Pedersen. Det var noget de glædede sig til, og det betød at køerne skulle malkes tidlig, for at mælken kunne komme ud så man blev færdig til at se teater.
Teater forestillingen blev holdt på Vejgaard Afholdshotel, og der blev set stykker som ”Guldskoen” i 1933 af Morten Korch, ”En pokkers tøs” og ” Eventyr i Garnisonsbyen” fra 1941. Under besættelsen beslaglagde Tyskerne Afholdshotellet.
I Trolle Henriksens bog ”Vejgaard Dilettanter 1916-1956” kan der læses mere om dette emne.

Stuehuset til gården i Nr. Tranders som det ser ud i dag..

Vejgaard Lokalhistoriske Forening

Udgivet af Vejgaard lokalhistoriske Forening i 2007.
Foreningen siger tak til Egon Pedersen for historien om hans liv her i Vejgaard.
Redaktion: Jørn Nielsen og Kaj N. Pedersen.